

Kamila Śladowska

ZDRAVLJENJE TELES, ZDRAVLJENJE EKOSISTEMOV

31. 5.–29. 6. 2024
artKIT

Vrednost in bogastvo življenjske sile, kreacije življenjskih ekosistemov, različnih vrst življenja, rojstva in dajanja življenja je nekaj najvišjega, kar obstaja na naši Zemlji, seveda ob ljubezni.

Razstava umetnice izraža umetničin pogled na trenutno stanje sveta in tesnobnost, ki jo ob tem zaznava in občuti. V iskanju načinov za ozdravitev ekosistemov in teles, ki so podvržena izkoriščevalskemu valu človeške pohlepnosti in brezbriznosti v načinu in stilu življenja, ki je okolju in živalim prijazen in skozi svojo umetnost poskuša dati glas naravi in hkrati usmerjati človeški pogled na več žarišč.

Deluje, ustvarja in povezuje več medijev hkrati, kot so oljne slike, tekstilje, video in film, zvočno senzorične in interaktivne objekte, glinene posodice, hidrofeministične zemljevide, prostorske instalacije vodnih elementov, stenskih cvetov in telesnih podob. Ustvarjena barvna skala se zliva v kompozicijsko pripovednost, ki zaokroženo zaobjame celoto oljnih slik. Umetnica ustvarja lastne slikarske podlage, ki dajejo specifično individualnost ter doprinašajo k organski slikarsko instalacijske postavitve.

V svoji umetnosti opominja na človeški poseg v naravo in skozi nadrealistične podobe, ki stremijo k preseganju človeške odmaknjenosti od narave, pripoveduje zgodbe o zlitju z naravo, inspirirane iz življenjskih trenutkov in okolja, v katerem živi.

Poljska je močna poljedelska država. Posledično temu je zemlja na tem območju močno izkoriščena in prisiljena v produkcijo kmetijskih izdelkov. Kjer so nekoč živeli gozdovi, danes domujejo praznine iztrebljene zemlje. Ženske podobe, ki v sedečih ali ležečih položajih bivajo nad zemljo, pričajo o človeški pohlepnosti in brezbriznosti, ki pušča za sabo žalostno sled praznine in govori o opustošenju zemlje. Prikazane ženske so priče dani situaciji, v kateri njihova prisotnost govori o tem, da smo tukaj in da še vedno obstajata želja in upanje po vnovični obuditvi, prizemljevanju, celjenju in zdravljenju zemlje. Drugačni načini življenja in alternativnega kmetijstva so možni in nujni.

Slika z naslovom *Prijateljstvo* govori zgodbo o Černobilu in nuklearni nevarnosti, kjer roki rasteta iz spodnjega dela, ki spominja na grozotno obliko gobe, ki jo povzroči nuklearna eksplozija. Ob prepletu dveh rok, ki se s prsti vertikalno prepletata, nakazuje na medsebojno povezovanje, pomoč, skupnost in prijateljstvo. Na človečnost ne smemo pozabiti, tudi če se znajdemo v hudih časih.

V sliki *Grozdje na vrhu seznama ostankov pesticidov* grozdne majhne prsi govorijo o grozdju, ki je velikokrat škropljeno in s tem škodljivo tako okolju kot človeku. Prsi so upodobljene v simboliki

Kamila Śladowska
ZDRAVLJENJE TELES, ZDRAVLJENJE EKOSISTEMOV
31. 5.–29. 6. 2024

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
Odpiralni čas: od torika do petka od 15. do 19. ure, v soboto od 10. do 13. ure

grozdja, saj nakazujejo na tematiko škropljenja grozdja, ki pa se posledično zliva v drugo povezovalno tematiko, kjer so človeku škodljive snovi in toksine našli prav tako že v človeškem telesu in posledično v materinem mleku. S podobo je prikazana močna sporočilnost in jasna povezanost, kako tesno smo prepleteni s celotnim ekosistemom in koliko bolj zavestno bi morali čuvati naš planet.

Lamium purpureum prikazuje maternico, ki je preko vodnokoreninskih žil povezana s celotnim zemeljskim in telesnim organizmom. Podoba maternice in listki škrlatnordeče mrtve koprive, ki rastejo iz stebelc jajčnikov, pripoveduje o naravnem sožitju in priča o zdravilnih in blagodejnih učinkih, ki jih ima narava na nas in naše počutje.

Ob oživitvi znanja in dobrih starih receptov, nasvetov babic in zeliščark ter vračanja narave in njenih zdravilnih zelišč v naša življenja ponovno vzpostavljamo povezavo z naravo, ki nam tako v preteklosti kot danes ponuja rešitve za razne tegobe.

Postajališče *Zeliščni zvarek* nas nagovarja in vzpodbuja k pripravam zeliščnih mešanic in nabiranju sezonskih zelišč in pridelovanju čajnih mešanic. Hkrati nas ob mešanju zelišč postaja vabi v zvočno izkustvo, ki daje samim zeliščem njihovo pomembnost in glas.

Slika *Vistula* govori o najdaljši reki Visli na Poljskem, ki teče v svoji dolgi strugi tudi skozi mesto Varšava. Legenda pravi, da v reki domuje varšavska morska deklica, ki z mečem in ščitom varuje mesto Varšava in je njegova zaščitnica. Nad samim mestom lebdi maternica, ki je tako ženski simbol kot tudi njen zaščitnik.

Morfologija cvetov in rastlin nas pozorneje opominja na povezanost človeka in narave. Izhajamo iz nje, kot ona izhaja iz nas in podobnosti v sestavi delov teles ali struktur so nam dostikrat bolj skupne kot tuje. Od prašnikov do telesnih cvetov, od kačjih ust in rožnih solz do žilnih strug in zelenih trav smo na materi Zemlji vsi in vse magično nevidno, nitkasto prepleteni in soustvarjeni. Življenjska sila stvarstva je ena in edina in ženska energija je tista, ki skozi svoje telo ustvari in rodi življenje. Prav tako sila stvarstva ustvarja nešteto različnih življenj, bodisi rastlinskih, živalskih, ali človeških. A strukturne sestave in funkcije teles so nam sorodne in podobne.

Pri sliki z naslovom *Gojenje hrane* umetnica spoji človeško telo še bolj z vegetativnim svetom in del človeške roke postane bučka. S tovrstno združitvijo da majhnemu delu zelenjave človeško podobo. Kjer je nastala nadrealistična podoba, vzpodbuja k ponovni kontemplaciji in govori o vizualnem dialogu transcendentalnosti in zemeljske stvarnosti.

Razkrivanje in odkrivanje njenega lastnega likovnega jezika govori o nežni pripovednosti, ki pa na jasen in direkten način nakazuje na problematičnosti v danem času ter vzpodbuja k iskanju alternativnih načinov, razmišljanja ali delovanja in hkrati vabi v vizualno sočutni soobstoj in zaznavnost z naravo.

Njen likovni jezik biva na mostu med zemeljskim in transcendentnim. Združuje nevidne povezave obeh svetov in jih upodablja v svojstven in osebno mitološki vidni nadrealizem sodobnega časa.

Mnogo ljudi je odsevnikov sistemov in kulture, a hkrati se dviguje tudi vedno večji val mislecev, pri katerih se zastareli pogledi in vrednostni sistemi kultur ne odražajo več in ne odsevajo nazaj v družbo, temveč zrcalijo drugačen odsev.

Človeško oko je vsakodnevno izpostavljeno vizualno medijskim utrinkom tisočerih problemov, ki so razpršeni po vsem svetu. Kajti očitno v svetu medijev obstajata samo strah in uničenje. Precej

obremenjujoče tako za psiho kot človeško srce. A človek ni samo to, kar se prikazuje na zaslonih. Da, lahko smo zveri, prav tako kot angeli. A če so družbeni sistemi nastavljeni, da želijo izvabiti iz družbe najslabše potenciale človeštva, je na človeku, da vidi, sprevidi, kakšen je sistem, zdrav ali gnil, in se preusmeri in preusmerja v dobrobit človeškega potenciala in ne podleže vabam. Naučeni vedenjski vzorci so stranski produkti kulture in okolja, kajti nobeno bitje se ne rodi s predsodki, ali nestrpnostjo, ali pohlepom.

Inteligentna uporaba čustvene inteligence, vrednostnih sistemov, znanosti, sočutja in tehnologije so lahko potencialna orodja, s katerimi lahko dosežemo nove poti in nadaljnje smernice. Vsi ti potenciali seveda izhajajo iz družbene zavesti in skrbi za okolje in ljudi. Če tega ni, so orodja brezsmiselna. Če zaznavamo sistem, ki v prvi vrsti ne služi okolju in ljudem, temveč vzdrževanju lastnega sistema, je tak sistem brezsmiseln.

Če obstaja želja po spremembi sveta, je nujen drugačen vrednostni sistem. Če obstaja mišljenje, da se svet ne more spremeniti, izhaja tovrstno mišljenje od tistih posameznikov, ki ga ne bodo. Naj je naša kultura sočutna in dobra in v simbiozi z naravo in živalmi, kot s sočlovekom.

– Nina Šardi

BIOGRAFIJA

Spletna stran

Kamila Śladowska je v Helsinkih živeča vizualna umetnica, ki se je rodila leta 1996 v Varšavi in se ukvarja z različnimi mediji, predvsem s slikarstvom. Ker je odraščala v antropocenu, se poskuša o slikarstvu učiti od več kot ljudi. Umetnica raziskuje teme raznolikosti in kulturne antropologije v kontekstu posthumanizma. Njeno ustvarjanje je povezano z ekoseksualnostjo ali ekofeminizmom. Po navdihu hidrofeminizma Śladowska raziskuje odnos med človekom in več kot človekom. V zadnjih letih se ukvarja z medsebojno povezanimi potopitvenimi slikarskimi ekosistemi. Prizadeva si delati z recikliranimi materiali ali uporabljati počasne tehnike, da bi zmanjšala škodljiv vpliv slikarstva. Njena dela so bila razstavljen v več evropskih državah (na primer na Bienalu v Palermu, festivalu STØND LEEG v Antwerpnu, Asbestos Art Space v Helsinkih, Sinfonia Varsovia v Varšavi ter In Feminis Veritas v Berlinu).